

บทที่ 740 ผลัดกันแสดงละคร

ฉู่จวินหลันอ๋มเซียวหฺรูเซิง ลุกขึ้นเดินออกมานอกจากกันแล้ว
มองไปทางศาลา

องค์ชายหกก้าวไม่กี่ก้าวก็โชนเข้าไปถึงตรงหน้าวังซือถง
เขาคว่ามีวังซือถงไว้มาก่อนที่นางจะทันได้ตั้งตัว

“เจ้า...มาได้ยังไง” น้ำเสียงขององค์ชายหกเต็มไปด้วย
ความตื่นเต้น ในดวงตาไม่เห็นผู้อื่นอีกแล้ว เห็นเพียงใบหน้าของ
วังซือถงที่งดงามเย้ายวนกว่าเมื่อก่อนมากเท่านั้น

วังซือถงตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี เมื่อเห็นเซียวชวี องค์ชาย
รอง องค์ชายห้า องค์ชายเก้าที่อยู่ในศาลา รวมถึงฉู่จวินหลันกับ
ชายาขององค์ชายรองที่อยู่ข้างจากกันไม่ไกล นางก็พอเข้าใจ
บางอย่าง

นางติดกับเข้าแล้ว!

“ข้า...ข้า...องค์ชายหก ท่านปล่อยมือก่อน!” วังซื่อถงรีบ
สะบัดมือองค์ชายหกออก

ข้างกายทั้งสองคนเป็นพุ่มไม้ แม้จะถึงฤดูกาลที่ต้นหลิว
แตกยอดอ่อนแล้ว แต่กิ่งก้านที่เพิ่งตัดแต่งก็ยังมีส่วนแหลมคม
อยู่ มือขององค์ชายหกถูกสะบัดออกอย่างกะทันหัน จึงถูกกิ่งไม้
ข่วนเป็นรอยเลือดยาว

องค์ชายหกเจ็บจนร้อง ‘ซี๊ด’ ออกมา ความเจ็บนี้ทำให้
เขาได้สติขึ้นมาชั่วขณะ

“เจ้าปฏิบัติต่อข้าเช่นนี้หรือ” องค์ชายหกมองวังซื่อถง
แววตาเต็มไปด้วยการกล่าวโทษ เสียงที่เปล่งออกมาสั่นระริกยิ่ง
“ข้ามีใจให้เจ้าเพียงผู้เดียว แต่เจ้ากลับปฏิบัติต่อข้าเช่นนี้หรือ”

องค์ชายห้ากับองค์ชายเก้าที่ยืนห่างออกไปไม่ไกล
ขมวดคิ้วสบตากัน

แต่องค์ชายรองกลับไม่กลัวว่าเรื่องจะบานปลาย กอดอก
แค้นหัวเราะเย็น ราวกับชมละครที่ยิ่งวุ่นวายก็ยิ่งสนุก กล่าว
อย่างสนุกสนาน “น่าสงสารจริงๆ น้องหกรอดคอยอย่างทุกข์ทน

มาหลายปี สุดท้ายสตรีในดวงใจกลับกลายเป็นผู้อาวุโสของตนเสียแล้ว เอ้อ ช่างน่าเวทนาจริงๆ”

วังซื้อถงหน้าซิด เกยหน้ามององค์ชายรองที่พูดถากถางพร้อมริมฝีปากแดงสันระริก แต่กลับพูดอะไรไม่ออก

ต่อให้เป็นก่อนที่นางจะสิ้นความโปรดปราน ต่อหน้าเหล่าองค์ชาย ฐานะของนางก็ยังไม่สูงพอให้ยืดหลังพูดได้อย่างเต็มปาก ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงบัดนี้ที่นางถูกทอดทิ้ง

เดิมคิดว่าวันนี้จะได้กลับมาได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้อีกครั้ง สามารถพลิกตัวครั้งใหญ่ เหยียบเหล่าข้ารับใช้ที่รังแกนางในช่วงนี้ไว้ใต้ฝ่าเท้า คิดไม่ถึงเลยว่าเรื่องราวจะเป็นเช่นนี้!

องค์ชายหกมองวังซื้อถงตรงหน้าที่น้ำตาคลอราวกับจะไหลลงมาได้ทุกเมื่อ คำเยาะเย้ยเหล่านั้นขององค์ชายรองราวกับมีดเหล็กเล่มเล็กที่แทงใจเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ขยี้อวัยวะทั้งห้าภายในจนแหลกละเอียดแล้วยังไม่พอ ยังจะกดศักดิ์ศรีของเขาลงกับพื้นแล้วเหยียบซ้ำอย่างแรงอีกด้วย

ผู้ใดบ้างไม่รู้ว่าเขาไล่ตามวังซื้อถงด้วยใจเดียวมาหลายปี
แต่บัดนี้สถานการณ์เป็นเช่นนี้ กลับล้วนเป็นเพราะมารดา
ผู้แสนดีของเขา!

ซุกุ่ยเพยไม่เพียงไม่เคยช่วยเหลือเขา กลับยังสร้างเรื่อง
สายเลือดไม่บริสุทธิ์ไว้ให้เขากังวล บัดนี้ยังทำให้เขากลายเป็น
ตัวตลกในหมู่เพื่อน้องอีก!

ทั้งหมดนี้ล้วนมีต้นเหตุมาจากสตรีตรงหน้าผู้นี้ ผู้ซึ่ง
ไม่เคยมีเขาอยู่ในใจแม้แต่หน่อย

“เจ้าเห็นข้าเป็นอะไร หา! เจ้าเห็นข้าเป็นอะไรกันแน่”
น้ำเสียงขององค์ชายหูกเจือเสียงสะอื้น เขาคว่ำมือเล็กนุ่มราวกับ
ไว้กระดุกของวังซื้อถงไว้อีกครั้ง

วังซื้อถงเอ่ยเสียงแผ่วเบาอย่างไรหนทาง “ท่านอย่าเป็น
เช่นนี้ ข้า...ข้าก็จำใจเหมือนกัน ท่าน...มีอะไร พวกเราไปพูดกัน
อีกด้านเถิด อย่าอยู่ตรงนี้เลย”

ในใจวังซื้อถงคิดเพียงว่ามีอาจยืนขายหน้าอยู่ตรงนี้
ต่อไปได้อีก จึงทำหน้าตาคลอราวกับพร้อมจะรินไหลได้ทุกเมื่อ

เอ่ยอ้อนวอนองค์ชายหกออย่างน่าสงสาร หวังให้เขายอมตามใจนางเช่นในอดีต

องค์ชายหกยอมทนเห็นนางเป็นเช่นนั้นไม่ได้จริงๆ จึงเดินออกไปตามแรงของนาง

ชายาขององค์ชายรองดูอย่างเพลิดเพลิน เมื่อเห็นทั้งสองคนจะเดินออกไปแล้วก็รีบก้าวตามไปข้างหน้าหลายก้าว

ใครจะรู้ว่าเพิ่งเดินออกไปได้ไม่กี่ไกล องค์ชายรองก็ไล่ตามมาแล้วตบไหล่นางที่หนึ่ง

“องค์ชาย” ชายาขององค์ชายรองหยุดฝีเท้าอย่างกระอักกระอ่วนแล้วยิ้มเล็กน้อย

องค์ชายรองกล่าว “เรื่องเช่นนี้ พวกเราอย่าดูมากนักจะดีกว่า”

“ท่านกล่าวถูกแล้ว ข้าจะยอมไปเองเจ้าค่ะ”

ณ จวินหลันอ้อมเขี้ยวหรรษาเดินผ่านทั้งสองคนไป ค่อยๆ เดินไปทางที่องค์ชายหกกับวังซีถงจากไป “พวกเราตามไปดู

สักหน่อยเถิด ข้าดูแล้วอารมณ์ขององค์ชายหกไม่นั่นคงอย่างยิ่ง หากพลาดพลั้งทำร้ายวังไฉเหรินเข้าคงไม่ดีแน่”

องค์ชายรองชะงัก มองแผ่นหลังของฉู่จวินหลัน แวตา พลันหม่นลึกไปชั่วขณะ ข้ออ้างสมบูรณ์แบบถึงเพียงนี้ เหตุใด เขาจึงคิดไม่ถึง

สมแล้วที่เป็นนาง แต่นางกลับไม่มีทางเป็นของเขาได้อีกแล้ว

เซียวชวี องค์ชายห้า และองค์ชายเก้าเห็นด้วยกับฉู่จวินหลัน

องค์ชายเก้าพยักหน้ากล่าว “พี่สะใภ้ใหญ่พูดถูก พวกเรากลัวว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับวังไฉเหรินเช่นกัน”

องค์ชายรองกับชายาขององค์ชายรองเห็นดังนั้นจึงตามไปเช่นกัน

เวลานี้ วังซือถงได้ดึงองค์ชายหกมาถึงข้างภูเขาลองอันเจียบสงบไว้ผู้คน

วังซื้อถังก่อสร้างทั้งน้ำตาคลอ “ท่านอย่าได้รู้ความเช่นนี้
ข้าเองก็ไม่มีหนทางจริงๆ ฉินต้องทอดทิ้งข้าไปแล้ว อีกอย่างข้า
ก็อายุถึงเพียงนี้...”

“ดังนั้นเจ้าจึงเลือกไปปรนนิบัติเสด็จพ่อของข้า? เจ้าก็
รู้อยู่เต็มอกว่าข้ามีใจต่อเจ้า ข้าไม่เคยใส่ใจอายุของเจ้า ต่อให้เจ้า
อายุมากกว่าข้าหลายปี ใจที่ข้ามีต่อเจ้าก็ไม่เคยเปลี่ยน!”

แก้มของวังซื้อถงแดงระเรื่อ นางเอ่ยอย่างขลาดเขิน
“ท่านอย่าเป็นเช่นนี้ ข้ายอมรู้ดี แต่ข้าก็รู้เช่นกันว่าข้าไม่คู่ควรกับ
ท่าน ท่านกำลังจะได้เป็นรัชทายาทแล้ว ภายหน้าแผ่นดินนี้ก็
เป็นของท่าน ข้าอายุถึงเพียงนี้ หากติดตามท่าน ท่านจะเห็นข้า
เป็นอะไรเล่า จะแต่งข้าเป็นภรรยาเอกหรือ”

องค์ชายหกกกล่าวอย่างหนักแน่นเด็ดขาด “ยอมเป็น
เช่นนั้น! หากภายหน้าข้าสืบทอดราชบัลลังก์ เจ้ายอมเป็น
ของเฮา”

วังซื้อถงรีบยกนิ้วเรียวงามดูจันท์หอมขึ้นปิดปาก
องค์ชายหก คล้ายเพิ่งได้สติ จึงรีบดึงมือกลับ

โทสะและความคับแค้นขององค์ชายหกถูกการสัมผัสเชิงรุกครั้งนี้ของนางสลายหายไปโดยไร้ร่องรอย เขานิ่งอึ้งไปชั่วขณะ สายตาทะลุค้ำอยู่ที่ริมฝีปากของวังซื่อถง ก่อนจะรวบตัวนางเข้ามาในอ้อมแขน

“เจ้าก็มีใจให้ข้าใช่หรือไม่ ในใจข้ามีเพียงเจ้า เหตุใดเจ้าถึงไม่ยอมเชื่อข้า”

“ข้า...ก็ไม่มีหนทาง ฝ่าบาท...” วังซื่อถงสะอื้นอย่างคับแค้น พุดต่อไม่ออก

ทว่าเมื่อองค์ชายหกได้ยินเช่นนั้น กลับกลายเป็นเข้าใจว่าฮ่องเต้จึงหงอาศัยฐานะบังคับวังซื่อถง

เมื่อตกอยู่ในห้วงของฤทธิ์สุรา องค์ชายหกจึงล่ำเอียงเข้าข้างวังซื่อถง อีกทั้งเขามั่นใจว่าตนไม่ใช่โอรสแท้ๆ ของฮ่องเต้จึงหง ไหนจะเรื่องที่ฮ่องเต้จึงหงสั่งให้องค์กรรักษาเสื่อแพรสืบเรื่องของเย่เจา เขาจึงระแวงป้องกันอยู่หลายส่วน บัดนี้ได้ฟังคำพุดของวังซื่อถงอีก ก็ยิ่งเคียดแค้นฮ่องเต้จึงหง

เมื่อมองใบหน้าเล็กที่น้ำตาเปื้อนราวดอกหลิต้องฝนของ
วังช็องถง องค์ชายหกก็ปวดใจราวถูกมีดกรีด พลันก้มหน้าลงจูบ
นางอย่างรุนแรง

วังช็องถงตกใจรีบตื่นตื่นตระหนกจนทุบไหล่องค์ชาย
หกไม่หยุด

แม้นางจะติดกับ แต่ก็ยังจำได้ว่าฉันต้องถูกผู้ใดรังแกจึง
จำใจต้องจากเมืองหลวงไป หากองค์ชายหกไม่ได้กดขี่ ฉันต้อง
ก็คงไม่จากไป และคงไม่ทิ้งนาง ไม่น่าว่ายามนี้นางอาจได้แต่ง
ให้ฉันเองแล้วก็เป็นได้

ที่นางไปปรนนิบัติฮ่องเต้จึงหวัง แท้จริงแล้วก็เพื่อช่วย
ฉันเองล่ะ ๆ ฉะนั้นกว่าจะได้พบโอกาสเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย
นางจะไม่ฉวยโอกาสนี้ยุแหย่ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ชายหก
กับฮ่องเต้จึงหวังได้อย่างไร

เพียงแต่วังช็องถงประเมินปฏิกิริยาขององค์ชายหกผิดไป
ทั้ง ๆ ที่นางเป็นใจเหรินของฮ่องเต้แล้ว แต่เขายังกล้า
ทำเริบเสิบสานเช่นนี้อีกหรือ

วังซื้อถงออกแรงผลัก แต่องค์ชายหกกลับกอดนางไว้
แน่นไม่ยอมปล่อย

ณ จินหลันและคนอื่นๆ ยืนมองทั้งสองอยู่ห่างๆ องค์ชาย
รองเดาะลิ้นเบาๆ สองครั้ง กำลังจะอำปากพูด แต่กลับมีเสียง
ฝีเท้าดังสับสนุ่นวายแว่วมา มีหน้าซ้ำยังได้ยินเสียงอ่อนหวาน
ของซู่กู่ยเฟยแว่วมาอีกด้วย

“ได้ยินว่าวันนี้พวกเขาร่ำสุรากันที่นี่ ยากนักจะมีอารมณ์
สุนทรีย์เช่นนี้ พวกเราก็ควรไปร่วมความครึกครื้นด้วยเสีย
หน่อย”

บทที่ 741 บานปลาย

น้ำเสียงของชูกุ้ยเฟยอ่อนหวานเฝ้ายวนมาแต่ไหนแต่ไร และมีเอกลักษณ์อย่างยิ่ง ต่อให้เป็นข้ารับใช้ที่ทำงานอยู่ในมุมห่างไกลที่สุดของวัง เมื่อได้ยินเสียงเช่นนี้ก็ยังต้องลนลานออกไปคารวะ

องค์ชายหกกอดวังซื่อถงไว้นั้น กำลังอยู่ในยามใจโหว่หวน อารมณ์พลุ่งพล่าน ทว่าเมื่อได้ยินเสียงของชูกุ้ยเฟย ก็ราวกับถูกน้ำเย็นราดรดศีรษะ รีบปล่อยมือราวกับต้องของร้อน

วังซื่อถงเองก็ตื่นตระหนกเสียขวัญ ใบหน้าแดงก่ำ มือไม้ลนลานจับสาบเสื้อและกระโปรงที่องค์ชายหกทำยุ่งเหยิงเมื่อครู่ ทว่าในความมืดสลัว ประกอบกับความแตกตื่นจนเสียขวัญ เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าที่ใกล้เข้ามาทุกขณะ นางก็ยังลนลานจนไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี

ชูกุ้ยเฟย อิ่งกุ้ยเฟย อวี๋เฟย และพระสนมตำแหน่งต่ำกว่าอีกหลายคนในวังหลังเดินยิ้มแฉ่งมา เพิ่งเลี้ยวผ่าน

ทางเดินที่มีดอกไม้สีนํ้าเงินงาม ก็เห็นเงาคนสองคน ดูเหมือนเป็น
หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรียืนห่างไกลออกไป

ชูกุ้ยเฟยขมวดคิ้ว มองเงาร่างสูงผอมที่คั่นตานั้นแล้วใจ
พลันกระตุก รีบชี้ไปทางศาลาไปอวีวี่ที่มีแสงไฟส่องมาไม่ไกล
นัก “คิดว่าพวกเขาคงอยู่ทางนั้น พวกเราไปดูกันเถิด”

นิ้วหมีกลับชี้ไปทางองค์ชายหกออย่างตกใจ “อู๋ย นั่นผู้ใด
กัน เหตุใดถึงมาทำอะไรลับๆ ล่อๆ อยู่ตรงนั้น”

อึ้งกุ้ยเฟยก็มองตามทิศทางที่นิ้วหมีชี้ไป กล่าวอย่าง
ประหลาดใจ “ที่นี่เป็นอุทยานหลวง ยังจะมีผู้ใดได้อีก น้องอวีเฟย
ชักลี้ภัยเกินไปแล้ว” พุดพลางยกมือปิดปากหัวเราะ แล้วพาพระสนม
คนอื่นๆ กับเหล่าข้ารับใช้เดินไปข้างหน้าอีกหลายก้าว

ยามนี้องค์ชายหกสร้างไปกว่าครึ่ง เมื่อเห็นมีคนเข้ามา
ใกล้ ก็มีอาสสนใจสิ่งใดได้อีก รีบหมุนกายวิ่งไปอีกทางทันที

ทว่าเพิ่งวิ่งไปได้สองก้าว องค์ชายรองก็กล่าวขึ้นอย่าง
เหมาะเจาะ “น้องหก เจ้าอยู่ที่ใด”

สามีร้องกรรยารับ ซายาขององค์ชายรองจึงกล่าวขึ้นอย่างเหมาะสมเช่นกัน “องค์ชายหกออย่าได้วุ่นวาย วังไฉเหรินเป็นคนของฮ่องเต้ ต่อให้พระองค์โกรธอย่างไรก็มีอาจตีนางได้นะเจ้าคะ...อ๊ย!”

ยามนี้ซายาขององค์ชายรองก้าวเร็ว ๆ ไปถึงข้างกายวังซือถง แล้วคว้าตัวคนที่กำลังจะหันหลังหนีไว้ในทันที

วังซือถงสะบัดมืออย่างร้อนใจ กัดเสียงต่ำหึ “เจ้าจะทำอะไร ปล่อย!”

แต่สีหน้าซายาขององค์ชายรองกลับเต็มไปด้วยความห่วงใย ประคองนางไว้ด้วยความกังวล ทว่าแท้จริงกลับจับข้อมือนางแน่น ไม่ให้นางจัดเสื้อผ้าต่อ “เป็นอะไรไปหรือ ไม่ต้องกลัวนะ” จากนั้นก็หันกลับไปทางพุ่มไม้ที่ผู้คนรวมตัวกันอยู่ “อย่ามัวแต่ยืนงง วังไฉเหรินอยู่ตรงนี่เจ้าคะ”

ณ จวินหลันกับเซียวชวีสบตากันแวบหนึ่ง ก่อนจะถอยไปอยู่ไกลที่สุดอย่างรู้ใจกัน

ส่วนองค์ชายรองกับซายาขององค์ชายรองคนหนึ่งตั้งองค์ชายหก คนหนึ่งประคองวังซือถงไว้เพื่อไม่ให้เดินหนี

อิงก๊วยเพยกกับนิ้วหมื่นเดินมาถึงตรงนี้พอดี กล่าวอย่าง
ประหลาดใจว่า “พวกเจ้ากำลังทำอะไร วังไฉเหริน? เจ้ามาอยู่
ที่นี่ได้อย่างไร”

อิงก๊วยเพยมองวังซือถงตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เห็นนาง
แต่งกายบางเบาและเย้ายวน ขยับรูปร่างอรรชรให้เด่นชัดออกมา
ทว่ากลับยู่เหยงอยู่บ้าง รวากับถูกใครกระชากอย่างรุนแรง สิ่ง
ที่เด่นชัดที่สุดคือขาดบนริมฝีปากของนางถูกฉีกเป็นไปถึงแก้มและ
คาง เมื่อขยับเข้าไปดูใกล้ๆ แม้แต่ลำคอก็ยังมีรอยขาดเลอะเปื้อน
อยู่ด้วย เห็นได้ชัดว่าเป็นร่องรอยที่เกิดจากความใกล้ชิดสนิท
แนบกับผู้อื่น

อิงก๊วยเพยกมือปิดปากอุทาน “น้องหญิงวัง เจ้าเป็น
อะไรไป ใครรังแกเจ้าหรือ”

นิ้วหมื่นกลับทำท่าตกใจเสียขวัญอย่างยิ่ง ร้องเสียงดัง
“เดี๋ยวก รีบไปเรียกคนมา!”

องค์ชายรองกลับกล่าวอย่างร้อนใจ “อย่าเพิ่งเรียกเลย
อวีเพยอย่าตื่นตกใจ หาใช่เรื่องใหญ่อะไร!”

ยิ่งเขาทำท่าลนลานผิดปกติเช่นนี้ อิงก๊วยเพยก็ยิ่งสงสัย ขยับเข้าไปใกล้ข้างกายของค์ชายรอง ทันใดนั้นก็มองเห็นชัดเจน ว่าคนที่หันหลังให้ตนอยู่ข้างกายของค์ชายรองคือผู้ใด

“องค์...องค์ชายหก?” อิงก๊วยเพยตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี ยกมือปิดปากพลางชี้ไปที่ริมฝีปากและข้างแก้มขององค์ชายหก “ท่าน...ปากท่านไปโดนอะไรมาหรือ”

องค์ชายหกรู้สึกเพียงว่าโลหิตทั่วร่างกายเย็นเฉียบ ความเคียดแค้นเมื่อครู่เลือนหายไปอย่างไรร่องรอย เมื่อสงบลง จึงตื่นรู้ชัดเจนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เขาจึงตระหนักได้ว่าตนติดกับเข้าแล้ว

มีคนคำนวณความรู้สึกที่เขามีต่อวังซือถงไว้แม่นยำ ทั้งยังคำนวณเวลาที่วังซือถงจะมาถึงไว้แล้ว คอยยั่วโทสะเขาไม่หยุด หลังจากทำให้เขาควบคุมอารมณ์ไม่ได้ จึงให้เขาทำเรื่องที่มีอาจแก้ไขได้เช่นนี้!

“เจ้า เจ้าวางแผนทำร้ายข้า!” องค์ชายหกหันกลับไป ถลึงตามององค์ชายรองอย่างเดือดดาล

ชูก้วยเพยกำผ้าเช็ดหน้าแน่น ก้าวเร็วตรงมาโดยมีข้าวรับใช้
ข้างกายคอยประคอง เมื่อเห็นสภาพของวังซื่อถง แล้วมอง
องค์ชายหกอีกครั้ง ทันใดนั้นใจก็เย็นวาบไปกว่าครึ่ง

ลูกอกตัญญู! ถึงกับทำเรื่องไร้ยางอายเช่นนี้ออกมาได้!

วันนี้นางอารมณดี ได้ยินว่าเหล่าองค์ชายมาชุมนุมกัน
ที่นี่ จึงตามมาร่วมชมความครึกครื้นด้วย หากฮ่องเต้ทรงรู้
ก็ยังถือว่านางในฐานะพระสนมยินดีเฉลิมฉลองพระชนมพรรษา
ของฮ่องเต้จากใจจริงมิใช่หรือ

ใครจะคิดว่านางกลับมาพบฉากเคราะห์ร้ายเช่นนี้เข้า

“พอแล้วๆ ล้วนไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แยกย้ายกันไปเถิด
แยกย้ายกันไป” ชูก้วยเพยผินยิ้มอย่างแข็งทื่อ มองไปทาง
อิงก้วยเพย อวี๋เพย และพระสนมคนอื่นๆ ที่อยู่ด้านข้าง

เวลานี้ทหารยามที่ลาดตระเวนในอุทยานหลวงก็ถูกเสียง
ร้องเมื่อครู่ของนิ้วหมั่นดังดูตมาถึงตรงหน้าเช่นกัน

ในใจชูก๊วยเฟยทั้งตื่นตระหนกทั้งเดือดดาล หันกลับไปก็ตำหนิคนเหล่านั้น “พวกเจ้าถอยไปเถิด ก็แค่อวีเฟยข้อเท้าพลิกไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ทำไมต้องแตกตื่นเช่นนี้”

ทว่านิ้วหมื่นไม่มีทางปล่อยชูก๊วยเฟยไปง่ายๆ เมื่อนึกถึงบุตรของตนที่ตายอย่างน่าเวทนา โลหิตในกายก็พลุ่งพล่าน แต่บนใบหน้ากลับมีเพียงสีหน้าคับข้องใจ “พี่หญิงชูก๊วยเฟยกล่าวอะไรเจ้าคะ ข้าข้อเท้าพลิกที่ไหนกัน ข้าตกใจเรื่องวังไฉเหรินกับองค์ชายหกต่างหาก มีดคำเช่นนี้ พวกเขามาหลบอยู่ตรงนี้ทำอะไรกัน”

ชูก๊วยเฟยตกใจจนใจเต้นรัว ทั้งยังเสียการควบคุมไปบ้าง จึงเดือดดาลกล่าวว่า “เจ้าอย่าพูดเหลวไหล ใส่ร้ายป้ายสีเช่นนี้ได้อย่างไร!”

“พี่หญิงชูก๊วยเฟยกล่าวเช่นนี้ได้อย่างไร ทุกคนที่อยู่ตรงนี้ล้วนเห็นกันทั้งสิ้น เป็นถึงองค์ชาย แต่กลับไปใกล้ชิดกับไฉเหรินของฝ่าบาท ทั้งยังทำเรื่องสนิทชิดเชื้อถึงเพียงนี้ หลายคนเห็นเหมือนกัน หรือท่านคิดจะให้ทุกคนปิดปากเงียบเจ้าคะ?”

ปกติชูก๊วยเฟยไม่เคยใส่ใจว่าจะล่วงเกินผู้ใด ตลอดหลายปีมานี้นางกำริบเลิບสถานและใช้อำนาจกดขี่ผู้คนไว้ไม่น้อย ยามปกติทุกคนอาจทำอะไรนางไม่ได้ก็จริง แต่ในเวลานี้จะมีสักกี่คนที่ยอมปล่อยโอกาสดีเช่นนี้ให้หลุดมือไป

พระสนมหลายคนจึงพากันวิพากษ์วิจารณ์แข็งแะ “เรื่องนี้พูดยากจริง ๆ แต่ชูก๊วยเฟยอย่าปล่อยผ่านเพียงเพราะผู้ทำผิดเป็นบุตรชายของตนสิ”

“ใช่ หากตอนนี้คนที่ถูกจับได้เป็นองค์ชายใหญ่รอบมีสัมพันธ์กับพระสนม ท่านจะอย่างไร”

นิ้วหมีนหัวเราะเย็น “พี่หญิงชูก๊วยเฟยเป็นผู้ที่กำลังจะได้เป็นฮองเฮา ดูแล้วหลังแทนมาหลายปี จัดการอย่างยุติธรรมมาแต่ไหนแต่ไร บัดนี้เพื่อปกป้ององค์ชายหก จึงคิดจะทำเรื่องใหญ่ให้กลายเป็นเรื่องเล็ก เกรงว่าจะฟังไม่ขึ้นกระมัง”

ชูก๊วยเฟยขมวดคิ้วถลึงตามองนิ้วหมีนพลางกัดฟันกรอด “ดีจริง ๆ อวี๋เฟย เจ้าคิดจะเป็นศัตรูกับข้า เป็นศัตรูกับตระกูลใช่ให้ได้ใช่หรือไม่”

ชูกั๊ยเพยยกตระกูลไช้ออกมา เมื่อคิดถึงรากฐานอัน
แข็งแกร่งของตระกูลไช้ พระสนมไม่น้อยก็มีท่าทีคิดจะถอย

แต่นั้วหมิ่นกลับหัวเราะเย่น “เรื่องทำให้วังหลังแปดเปื้อน
ผู้ที่ถูกหยามเกียรติคือพระเกียรติของฝ่าบาท หรือว่าแม้แต่
พระเกียรติของฝ่าบาทก็ยังไม่สำคัญเท่าตระกูลไช้?”

นั้วหมิ่นหันกลับไปสั่งทหารยามด้านหลัง “พวกเจ้าทุกคน
ยี่นรอรับสั่งจากฝ่าบาท ห้ามไปไหนเด็ดขาด” จากนั้นก็บอกเสี่ยวสี่
ข้างกาย “เจ้ารีบไปตำหนักหยางซิน รายงานเรื่องที่นี่กับหลี่กงกง
ข้างกายฝ่าบาท ดูว่าฝ่าบาทจะมีรับสั่งอย่างไร”

เสี่ยวสี่รับคำแล้วหมุนกายวิ่งสุดฝีเท้าไปทางตำหนัก
หยางซินทันที

ทั้งร่างของชูกั๊ยเพยเย่นเฉียบ

วังซื่อถงยั้งน้ำตาไหลเต็มหน้า นางทรุดนั่งลงกับพื้น
ยกมือปิดปากสะอื้นให้พละก่น “มีคนวางแผน มีคนจงใจ
วางแผนใส่ร้ายเจ้าค่ะ!”

บทที่ 742 แมวป่าตึกกัน

“ชูก๊วยเฟยต้องให้ความเป็นธรรมกับข้าหน้าเจ้าคะ เดิมทีข้าไต่ยืนยันว่าฝ่าบาทจะเสด็จมาเที่ยวชมที่นี่ จึงตั้งใจหาโอกาสบังเอิญพบ ใครจะคิดว่ามาถึงที่นี่กลับไม่พบฝ่าบาท เห็นเพียงองค์ชายหลายพระองค์กำลังร่ำสุราอยู่ที่นี้แทน”

ยามนี้วังซื่อถงมีอาจสนใจสิ่งอื่นได้อีก และไม่สนใจว่าองค์ชายหกไต่ยืนยันแล้วจะโกรธหรือไม่ นางมององค์ชายหกแวบหนึ่ง ก่อนผลึกความผิดทั้งหมดให้เขาโดยไม่ลังเล

“เข้ามาถึงที่นี่ไม่พบฝ่าบาท เห็นเพียงองค์ชายหลายพระองค์กำลังร่ำสุรา จึงร้อนใจคิดจะจากไป ใครจะคิดว่าองค์ชายหกจะ...” วังซื่อถงยกมือปิดหน้าร้องไห้สะอื้น เอื้อมมือไปดึงชายกระโปรงของชูก๊วยเฟย “ชูก๊วยเฟย ท่าน...”

“เหลวไหล! เจ้าทำตัวไม่สำรวมเอง ยังกล้าลากองค์ชายหกมาเที่ยวขงมั่วชั่วอีกหรือ” ชูก๊วยเฟยถีบวังซื่อถงออกไปทันที ก่อนกล่าวอย่างเดือดดาลว่า “องค์ชายหกมีนิสัยใจคอสูงส่ง

จะไปลวนลามสนมตัวเล็กๆ อย่างเจ้าได้อย่างไร เจ้าความสามารถไม่โดดเด่น หน้าตาก็ไม่ได้งดงามสะดุดตา เจ้าคิดว่าตนเองเป็นตัวอะไรถึงกล้าใส่ร้ายองค์ชายหกเช่นนี้ กล้าดีอย่างไรถึงได้ใส่ร้ายเขาเช่นนี้!”

วังซื้อถงที่ล้มลงนั่งกับพื้นเงยหน้ามองอย่างเลื่อนลอย ถึงเพ่งนึกได้ว่าผู้ที่อยู่ตรงหน้านี้คือมารดาแท้ๆ ขององค์ชายหกนางจะให้ความเป็นธรรมแก่ตนได้อย่างไร

ต่อให้องค์ชายหกทำผิดจริง สุดท้ายความผิดก็คงถูกชุกุ้ยเพยพยายามผลักดันไปวันวันนางอย่างสุดกำลังอยู่ดีไม่ใช่หรือ

วังซื้อถงพลันรู้สึกสิ้นหวัง นางเงยหน้ามองพระสนมหลายคนที่อยู่รอบกาย เวลานี้กลับไม่รู้ว่าควรขอความช่วยเหลือจากผู้ใด

สุดท้ายสายตานางเวทนาของนางตกลงบนร่างองค์ชายหก นางคลานเข้าไปหาเขาอย่างเปี่ยมความหวัง “องค์ชายหก ท่านอธิบายให้พวกเขาฟังให้ชัดเจนสิ ท่านจะไม่สนใจข้าเช่นนี้ไม่ได้นะเจ้าคะ”

ทว่าองค์ชายหกกลับใช้ผ้าเช็ดหน้าซับชาดที่ริมฝีปาก และแก้มจนสะอาด แล้วกล่าวเสียงเย็น “ใสหัวไป”

“อะไรนะ”

วังซื่อถงคิดว่าตนเองฟังผิดไป จึงเงยหน้ามององค์ชายหกอย่างไม่อยากเชื่อ

ภายใต้ความตื่นตระหนกขององค์ชายหก สิ่งที่เหลืออยู่มีเพียงความเตื่อดตาล

“ที่แท้เมื่อครูเจ้าก็หลอกข้า ที่เจ้าพูดว่าจำใจต้องติดตามเสด็จพ่อล้วนเป็นเรื่องโกหกทั้งนั้น เจ้าตั้งใจมายั่ววนเสด็จพ่อถึงที่นี่ ยังกล้าพูดว่าไม่ตั้งใจอีกหรือ”

อิงกุ้ยเพยยกมือปิดปาก “สวรรค์ องค์ชายหก นี่มิใช่ยอมรับแล้วหรือ...”

ซู่กุ้ยเพยพุ่งเข้าไปตบหน้าองค์ชายหกฉาดหนึ่งทันที ตบจนเขาหมุนวนอยู่กับที่หนึ่งรอบ “โง่เง่า ดืมนิสฺรานิฉน่อยก็พูดจาเหลวไหล เด็กๆ องค์ชายหกเมามากแล้ว ยังไม่รีบประคองเขาไปอีก!”

“ขอรับ” ข้ารับใช้ของตำหนักหย่งอันไต้ยีนคำสั่งก็รีบเข้ามาพยุงแขนองค์ชายหกพาเขาออกไปนอกกลุ่มคนทันที

องค์ชายหกพูดเช่นนั้นเพราะความเดือดดาล ยามนี้เริ่มรู้ตัวแล้ว เมื่อเห็นคนของซุกุ้ยเฟยมาประคองตน จึงอาศัยจังหวะนี้แสร้างทำเป็นเมาสุรา ลากเท้าถอยออกไปตามแรงพยุง

วังซื่อถงนั่งนิ่งอยู่บนพื้น เหยยหน้ามององค์ชายหกถูกคนประคองจากไป ในที่สุดนางก็ตระหนักได้ว่า บัดนี้คนที่ติดตามอยู่ข้างหลังนางและไล่ตามอย่างทุกซ์ทนมตาลอดหลายปีผู้นี้ทอดทิ้งนางโดยสิ้นเชิงแล้ว

ในใจวังซื่อถงเกิดความเคียดแค้นที่ยากจะระงับ

หากไม่ใช่เพราะองค์ชายหกบีบบังคับอย่างหนัก ฉินอ๋องจะรีบร้อนจากเมืองหลวงไปได้อย่างไร หากไม่ใช่องค์ชายหกบีบให้ฉินอ๋องจากไป ยามนี้ไม่แน่วนางอาจได้แต่งเข้าจวนฉินอ๋องใช้ชีวิตเคียงคู่กับเขา...

นางเข้าวังมาก็เพื่อจะได้เอยวจาแทนฉินอ๋องในยามสำคัญ และเพื่อแก้แค้นองค์ชายหกที่ทำร้ายเขาอย่างสาสม ทว่า

บัดนี้องค์ชายหกก็เปลี่ยนใจต่อนางโดยสิ้นเชิง ยามสำคัญถึงกับ
หดหู่ ไม่สนใจความเป็นความตายของนางแม่แต่น้อย

เช่นนั้นนางยังมีสิ่งใดต้องกังวลอีกเล่า บัดนี้ถูกพระสนม
มากมายจับได้คาหนังคาเขา ต่อให้ต้องตายหรือรอด นางก็ต้อง
ลากใครสักคนลงมาเป็นเบาะรองหลังให้จงได้!

ความคิดในใจวังซื่อถงหมุนเร็วราวสายฟ้า แต่ก็เป็นเพียง
ชั่วพริบตาเท่านั้น องค์ชายหกยังเดินไปไม่ไกล มองจากแผ่นหลัง
ผิวกาก็ไม่ใช่เซ่ออีกต่อไปแล้ว

“องค์ชายหก! ช่วยข้าด้วย! องค์ชายหก คำสาบานรักมัน
ต่อญาติและมหาสมุทรที่ท่านเคยกล่าวไว้ ล้วนเป็นคำหลอกลวง
ข้าหรือ วันนี้ท่านลวนลามข้า แต่ท่านกลับ...อ้อๆ!”

ซูกุ้ยเฟยยกมือปิดปากวังซื่อถงไว้นั่น

ทว่าเสียงกรีดร้องแหลมของสตรีก็ยังดังลอยออกไปไกล
อย่างไรสิ่งนั้น

องค์ชายหกได้ยินเสียงร้องอันน่าเวทนานั้นผีเท้าพลัน
ชะงัก เกือบจะถึงสติแล้วหันกลับไปช่วยนางพุดเสียแล้ว
แต่เข้ารับใช้สองคนที่ซุกๆเพยจัดไว้กลับดึงแขนเขาไว้นั่น

“องค์ชายหก ท่านต้องใจเย็นนะขอรับ”

“องค์ชายหก อีกไม่นานท่านก็จะได้เป็นรัชทายาท มีอาจ
พล่อยให้ความพยายามก่อนหน้าสูญเปล่าได้นะขอรับ”

ประโยคเกลี้ยกล่อมของทั้งสองทำให้สมองที่ร้อนวูบ
เมื่อครู่ขององค์ชายหกสงบลงในทันที เขายืนหยุดมาจนถึงตอนนี้
แล้ว หากเขามีอาจขึ้นนั่งตำแหน่งนั้น คนที่เขาเคยล่วงเกินไว้
ย่อมต้องหันกลับมาฆ่าเขาอย่างไรที่ฝังแน่

แต่วังซื่อถงจะทำอย่างไร

องค์ชายหกที่ถูกดึงให้เดินไปข้างหน้าอดหันกลับไปมอง
ไม่ได้ ก็เห็นวังซื่อถงถูกเหล่าพระสนมล้อมอยู่ตรงกลาง น่าสงสาร
และไร้ที่พึ่งถึงเพียงนั้น

ขณะองค์ชายหกกำลังสับสน สายตาก็บังเอิญสบเข้ากับ
ฉู่จวินหลันที่ยืนอยู่ไกลออกไป

มุมปากจู๋จวินหลันยกขึ้น เผยรอยยิ้มเย้ยหยันอย่างยิ่ง

นี่ก็คือองค์ชายหูกผู้ได้ชื่อว่ารักมันลึกซึ้ง ก่อนหน้านี้เคย
สาบานรักต่อกุฉาและมหาสมุทร พร่ำถ้อยคำหวานซึ่งยิ่งกว่า
สิ่งใด ไล่ตามวังซื่อถงไม่ยอมลดละ กระทั่งไม่เห็นจารีตศีลธรรม
อยู่ในสายตา แต่เมื่อเกิดเรื่องขึ้นจริง กลับคิดเพียงปกป้องตนเอง
เท่านั้น

หากนี่คือความรักลึกซึ้งขององค์ชายหูก เห็นทีว่าจะมีค่า
เพียงเท่านี้เอง

จู๋จวินหลันปลอมเชียวหูเชิงในอ้อมแขน ก่อนจะละ
สายตาจากองค์ชายหูก หันมากล่าวกับเชียวชวีว่า “พวกเราจะ
จากไปตอนนี้คงไม่เหมาะ เช่นนั้นข้าพาเชิงเอ๋อร์ไปพักรอใน
ศาลาก่อนแล้วกัน”

เชียวชวีพยักหน้า ถอดเสื้อคลุมผ้าแพรสีน้ำเงินเข้มที่
พาดอยู่บนบ่าคลุมไหล่นาง “เกรงว่ายังมีเรื่องยุ่งยากตามมา
เจ้าพักสักครู่ก่อน หากเหนื่อยก็ให้แม่นมอ๋มเชิงเอ๋อร์แทนสักพัก
อย่างไรก็อ๋มเหมือนกันมิใช่หรือ”

“จะเหมือนกันได้อย่างไร ข้าอุ้มเองย่อมดีที่สุด” ภู่อ้วนหัน
ยิ้มบาง อุ้มเด็กน้อยแน่นขึ้นอีกนิด แล้วหมุนกายเดินไปทางศาลา
ไปอวี

สีหน้าของเชียวซวีค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชา
เขามององค์ชายหกที่ยังจ้องมาทางนี้ไม่วางตาด้วยแววตาไร้
อารมณ์

องค์ชายหกยกยิ้มมุมปากอย่างเย้ยหยัน ดวงตาแดงก่ำ
ราวชุ่มเลือด เขาขยับริมฝีปาก เอ่ยกับเชียวซวีโดยไร้เสียงว่า
‘เจ้ารอก่อนเถิด’

สีหน้าของเชียวซวียังคงไร้อารมณ์ เพียงเปลี่ยนเป็นเย็น
กอดอก ทว่าในสายตาท้องค์ชายหก ท่าทางนั้นกลับไม่ต่างจาก
กำลังเยาะเย้ย จนเขาแทบจะสะดุ้งรับใช้สองคนข้างกายออก
แล้วพุ่งเข้าไปสู่ตายกับเชียวซวีเสียเดี๋ยวนั้น

ขณะนั้นเอง เสียงฝีเท้าสับสนวนวาก็ดังมาจากไม่ไกล

แสงโคมทอดยาวเรียงสองแถว เมื่อมองจากระยะไกล
คล้ายมังกรกำลังเลื้อยผ่านกลางพุ่มดอกไม้อย่างยิ่ง

เชียวขวัญรีบสงบใจ ก้มหน้ายืนอยู่ที่เดิม

“ถวายพระพรเสด็จพ่อพะยะค่ะ”

“ถวายพระพรฝ่าบาทพะคะ”

เหล่าองค์ชายและพระสนมในวังเห็นว่าขบวนที่มาอย่าง
เอิกเกริกเป็นขบวนของฮ่องเต้จึงหึ่ง ต่างพากันการะถวาย
พระพร

ฉู่จวินหลันอยู่ในศาลา พอได้ยินความเคลื่อนไหวก็รีบอุ้ม
เด็กน้อยออกมาคุกเข่าอยู่ด้านหลังฝูงชน

ฮ่องเต้จึงหึ่งสวมฉลองพระองค์ล่ำลองสีเขียวหมึก
สวมเสื้อคลุมผ้าแพรสีเดียวกันทับอยู่ด้านนอก พระองค์ไพล่มือ
ยื่นอยู่เบื้องหน้าฝูงชน มองวังซีอถงซึ่งอยู่ในสภาพน่าอเนจอนาถ
ท่ามกลางเหล่าพระสนมด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แล้วจึงปรายตา
มององค์ชายหกที่เดินไปไกลแล้ว แต่จำต้องหยุดเพื่อการะ

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น พุดมา” น้ำเสียงของฮ่องเต้จึงหึ่ง
ผ่อนคลายสบายๆ ถึงขั้นยังแผ่แว่สนุกและหยอกเย้าอยู่หลาย
ส่วน

ชูก้วยเพยตกใจจนเหงื่อท่วมกาย ทว่าเมื่อได้เห็นฮ่องเต้
จิ่งหง นางกลับสงบลงไม่น้อย ยามนี้สิ่งที่ควรทำที่สุดคือห้าม
ตื่นตระหนก หากพูดผิดไปเพียงครึ่งคำ ก็อาจไม่มีทางพลิก
สถานการณ์กลับมาได้อีก

“ฝ่าบาท หม่อมฉันได้ยินว่าองค์ชายหลายพระองค์กำลัง
ร่ำสุรากันอยู่ที่นี่ คิดว่าวันนี้เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของ
ฝ่าบาท เป็นวันที่หาได้ยาก จึงชวนบรรดาน้องหญิงมาชม
ด้วยกัน คิดไม่ถึงว่าน้องหญิงอวี๋เพยจะไม่ทันระวัง พบแมวป่า
ตีกันเข้าจึงตกใจ พลั้งข้อเท้าพลิก น้องหญิงขวัญอ่อน จึงทำให้
ขำรับใช้มากมายตกอกตกใจ ความจริงก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร
เพคะ”

“หืม แมวป่าตีกันหรือ” ฮ่องเต้จิ่งหงยกยืมมุมปาก
คล้ายยิ้มอย่างนึกสนุก

เดิมทีนิ้วหมื่นที่คุกเข่าอยู่บนพื้นเต็มไปด้วยความ
เดือดดาล กำลังจะอำปากโต้แย้ง ทว่าทันใดนั้นนางก็เข้าใจ

ผู้ปกครองแผ่นดินผู้หนึ่งพบว่าโอรสกับอนุของตน
มีความสัมพันธ์คลุมเครือ อีกทั้งยังถูกเปิดโปงต่อหน้าผู้คน

หากเรื่องนี้แพร่ไปถึงหูเหล่าขุนนาง ฮ่องเต้จะเอาพระพักตร์ไปไว้ที่ใด

ฮ่องเต้จึงทรงเป็นคนทีเพื่อรักษาหน้าตาแล้ว ยอมทำเรื่องหลอกตนเองมานักต่อนัก

คิดมาถึงตรงนี้ นั้วหมิ่นก็เริ่มหวาดกลัว นางก้มหน้าลงต่ำยิ่งกว่าเดิม ไม่เอ่ยโต้แย้งอีก เพียงลอบถอนใจว่าซุกุ่ยเพยช่างซ้ำของจริง ๆ

ซุกุ่ยเพยเห็นนั้วหมิ่นไม่ลุกออกมาโต้เถียงเสียงดังในใจก็อดผิตหวังไม่ได้อยู่บ้าง แต่เมื่อคิดอีกทีว่าเรื่องระหว่างองค์ชายหกกับวังซื่อถงกำลังจะถูกเปิดโปงต่อหน้าฮ่องเต้จึงทรงในไม่ช้า นางก็ปวดหัวยิ่งนัก

ฮ่องเต้จึงทรงเดินมาหยุดตรงหน้าทุกคนช้า ๆ พระองค์ยกเท้าเหยียบลงบนไหล่วังซื่อถง รวากับเหยียบก้อนหินก้อนหนึ่งก่อนยิ้มกล่าว “เมื่อครู่คนที่เห็นแมวป่าตีกันลั่นไปตามเรา กระทั่งทหารยามก็มาด้วย”